

מסורת הש"ס

(א) וברכות כו' ושם נקמן
(ב) וגירסת הר"ף והרא"ש
ר' יצחק אומר עד בין כו'
ור"ל אומר עד למטה כו',
(ג) [לקמן נד.] (ד) מנחות
(ה) [שם.] (ו) [שם.] כדכתיב
(ז) [שם.] (ח) [שם.] (ט) [שם.]
(י) עיין שם, כו' (כ) עי'
מהרש"ל

הגהות הב"ח

(א) גם' רבי ינאי אומר עד למטה:

לעזי רש"י

איבר"ש [איברי"ש].
סרעפת.
טינב"א. דק, רזה.

מוסף רש"י

הא נשתיר הימנה
כלום כשרה. דעמיד
להיבראות ולהתרפאות
(הפרדס עמ' קמ). עשירין
מקמציין. ר' שמעון שהרי
בן נשיא ועשיר היה, קמאן
עלון (מנחות 19). במקום
שהיא חיה. פ' דהיינו
במקום שגמליה נחלז הכבד
(הפרדס סמ).

עד ועד בכלל. והכי קאמר מן הראש ועד צין הפרשה ראשונה וכל
אחרתו צין יצא בכלל טרפה או דלמא הכי קאמר עד ולא עד בכלל
טרפה שלישית כשרה שניה איני יודע ה"ה לראשונה דמסקא ליה
וממילא משתמע ולא אקטריך לפרושי ראשונה ושניה איני יודע

דכיון דלאמר ודאי טרפה עד אחת
ולא היא בכלל מכלל דמכאן ועד
שלישית מספקא ליה וחדא מינייהו
הוא דנקט ללן תימא שניה בשלישית
לקולא: אח"ל עד ולא עד בכלל
פי פרשה מהו. נפסק החוט הגדול
כנגד פי הפולין הראשונים במקום
פיוול מהו בכלל טרפה הוא או בכלל
איני יודע הוא מי אמרינן עד בין
דוקא ופי הפרשה טרפה או לאו
דוקא: ואח"ל עד ועד בכלל. ליכא
למיבעי צפי הפרשה מידי דודאי
טרפה דאפילו חוט שננגד הפסק
שצין שני הפיוולים טרפה וכ"ש פי
פיוול הראשון אלף היא קא מיבעיא
ליה נפסק הפיוול עזמו מן החוט
מהו וזפרשה הראשונה קאי: תידון
בכשר. שאם נפסק הפיוול כשרה:

ה"ג מאי לאו ראשונה ושניה לא
שלישית. מאי לאו פירול ראשון ואע"ג
דחוט של אחריה עדיין בכלל טרפות
או בכלל ספק הוא וכן שני לשון
מורי. ^ה לשון אחר בין הפרשות הן
ללעות טענות של אליה. פרות הוא
בשר המפריש בין ללע ללע. (בין)
[בין הפרשות ללעות לשני פרה
לפרשה: גדי שמן. חי: בליעה טפי.
הללעות ובלעין ואין ניכרין כשהוא
חי: בליטי טפי. ונפשט הכשר
הכל דומה ללעות. וכל לשון זה אינו
נראה לי ומפי גאון שמעתי: עד
אחת. על דין הפרשה הראשונה
דהיינו ללע הראשונה של אליה:
טרפה. אם נפסק החוט: בעי רב
הונא עד ועד כלל. שאם נפסק
החוט כנגד ללע הראשון טרפה
לדאיה נמי קאי בין שתי פרות שיש
הפרש בינו ללעות הגדולות: ולא
עד כלל. ובכלל איני יודע הוא:
פי פרשה. נפסק החוט אלל מחלת
העצם ולא כנגדו ממש מאי בדי
טעם חשיב ואיני יודע שם בדי

פרשה קמיימא חשיב וטרפה. ולא נהירא דהא ודאי מן הפרשה היא
ולא מבין הפרשה: **פרשה עצמה**. נפסק החוט כנגד פרשה שניה
בשר שצין כלע ראשון לשני מהו כהדי ראשון שדין ליה וטרפה או
בשר כלע שני שדין ליה ואיני ידוע: **סיוון כשבר**. ואם נפסק
החוט כנגדו. ולשהי לישנא גרם מאי לאו פרשה שניה. ואפי גאון
אחר שעמתי פרשה עצמה נשבר הלע עצמו. ולשון מורי הראשון הגון
וסייג מנאסר לו בהלכות גדולות והוא עיקרש: **עד למטה**. מכנפיו
היו כח חוט השדרה דיליה: **וריש לקיש עד כנגד צין אגפים**.
ומה לא: **ועלמא ליה דבי נשיא**. שלחו בשבילו שילך אללס: **והא**
אין סגן. גבי אלו כשרות במתני' (לקמן דה): **וריק לה**. לבהמה שלא
נשתתיר בה כזית מן הכבד דקסבר טרפה: **מטביל לה**. אוכלה. וכל
מאכלס ע"י טביול חומץ או חרוסת כן שמעתי. אבל נראה צעני
דבאכילס והיתר טריף ומנשר הוה שייך למתני חזרי' ומטביל לא

שייך ביה ומסתבדר להכי קאמר רבי חייא זריק לה לכבד של כל
על גב דלאו בשר הוא קאכיל ליה משום דבריאזא דקסבר נשמה תל
(ג.) הרוה שיבירי חותך בית בשר קודם שחלל נפשה הילכך אם
בצעי כדי להטעות ארוכה אלל שיוור פורחא מקום תליא דמרה ד
רבי בנז של נשיא היה. ומקמץ לשון ערין: **פולמוסא**. חיל השלטון
במקום שהיא חיה. שהכבד היה משם דהיינו מקום תלייתה כשהיא
ביומרת הכבד איבר"ש בלע"ז והן טרפשיין: **מחלקט מהו**. בית מחלק
טינב"א בלע"ז וגרע מברכאזה: **נדלולה**. נעקרה במקומות הרבה:
מחרי כולה קיימת: בשר נמחן עומד תחאה ק"ל: **ריוואג ד**
יחמארי אדום הוא דלאמרינו לחמו (עמוד 3) כאינאן סומא: **דאגל**

אלו טרפות פרק שלישי חולין

מזו.

עַד וְעַד בְּכֶל אֶרֶץ וְעַד בְּכֶל מַדְאָמֶר צִפְרִיקִין (לְקַמֵּן 77 נֶה). כֹּל שִׁיעוּרָא דְשִׁיעֵרוֹ חֲכָמִים לְהַחֲמִיר לֵיכָא לְנִמְשָׁט מִיַּד דְּהִנֵּי מִיֵּלִי בְּמַשְׁנֵה אִוּ צִבְרִייתָא אֲזֵל הֵכָא מִימִירָא הִיא: **וְאִם** תִּימָצִי לְוִמֵּר עַד וְעַד בְּכֶל פִּי פִרְשָׁה מֵהוּ. אִף עַל פִּי שְׁאֵמֶר שְׁמוּאֵל עַד צִין

הפרשות מ"מ מספקא ליה דלמא מתחלת עובי פילול ראשון עד פילול שני שלמטה הימנו קרוי בין הפרשות ראשון ועד ולא עד בכלל ואיני יודע או שמא מסוק עובי פילול יא קרוי בין הפרשות שזה בין הפרשות ממש אבל מה שהוא כנגד עובי החוט המפתל לא מיקרי בין הפרשות וטרפה אי נמי משום הכי מספקא ליה שמא פי פרשות עצמן דהיינו

עובי פילול ראשון הוי זיין הפרשות
דקאמר שמואל לפי שהוא זיין חוט
המתפלל לשמאל לחוט המתפלל לימין
והא דנקט שמואל עד זיין הפרשות
ולא נקט עד הפרשות לפי שהאחד
מתחיל ללכת ולהתפלל קודם לחבירו
ודוקא אס עד ולא עד בכלל איבעיא
ליה דפי פרשה ראשונה אבל אס עד
ועד בכלל לא מצי למיבעי פי פרשה
שניה מהו דממה נפשך ולי בכלל
איני יודע כמו זיין הפרשות שני
דלא עד זיין הפרשות ראשון קאמר

רבינו גרשום

עד ועד בכלל כר כלומר
אמרת עד אחת טרפה עד
עד בכלל כר ולא תמצא
לומר עד ולא עד בכלל
הראשונה אינה בכלל
מזו"ב פרשה ראשונה
מזה שהיא בינתים בין
שלוש שוררה לחלופיה
של ראשונה מה יונה
בכלל חוט השדרה יא לא;
אם תמצא לומר עד ולא
בכלל פרשה (ראשונה)
עצמה) בכלל מזו"ב
לא] אבל לא שניה.
אם טילה פרשה שניה
עצמה עצם וגם מזה הדין
כבשר לזה כי חוט השדרה;
כר כר אנפיה. עד כנפי
הנזק: כי את דר חיה
וזרק ליה כלומר ר' חייא
שלא נשתייר ממנה כר
לזו"ב ששנתי ממנה כר
ביה כלומר אכיל ליה
ע"י ביבול ומכבד להבה
א"ל ששנתי ליה חיות;
במקום שהיא חיה כלומר
ביתן מקום שהיא תולה;
האבות ענין חיות במקום
מזה כר כלומר הן במקום
מזה: הן במקום שהיא
חיה ותלקט מהו כלומר
ולא חיה חיות במקום
אחד או תלקט ממנה
מקומות: כרצונה מהו
כלומר ארך יקצר: מרודד
מהו דלא חיה חיות כעב אלא
מרודד: יא למ"ד חיות
במקום מהו האכיל כלומר
כר ומעודה מטרפה:
ואמרי לה קרמא תתא
שמיך קרמתי שר בריאה
וסימנין קרמאן וזוורא
כר כלומר דאדום הפנימי
כורז. תתא מנין מרובא
דאמר

(א) לפי הגירסא שלפנינו בגמ' אינו מובן מש"כ אבל לא שניה ואולי דגירסא אחרת היה לו דפרשה ראשונה בכלל מוח אבל לא שניה וכו'.